

קִבְּץ

תוֹךְ הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיֹת נַפְשׁ כָּל חַי וּמִשְׁם יִשְׁקוּן
הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּדַת הַבוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי
מֶרֶן מוֹהֲרָא "שׁ זי"ע

בְּשֵׁבֶת קֹדֶשׁ פְּרָשֶׁת אֲמֹר תִּשְׁמַע"ד

יְדַבֵּר נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת מִמַּעַלַת הַצְּדִיקִים הַגְּנוּזִים הַמְּלִבִּישִׁים אֶת
הָאֶרֶץ גְּלוּי אֱלֻקוֹת שְׁלֵהֶם בְּדְבוּרִים פְּשוּטִים וּבְסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, וַיְדַבֵּר
מִעֲנִין הַגְּזוּלָנִים שְׂאִינָם חִפְצִים בְּטוֹבַת הָאֲנָשִׁים שְׁלֵהֶם, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין
כְּסֹדֵר וְשׁוֹלָא כְּסֹדֵר וְעֲנִין הַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל מִצְבֵּ שֶׁהוּא.

יֵצֵא לְאוֹר ד' אִיר תִּשְׁע"ו

עַל יְדֵי חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

לֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת אָמֹר תַּשֵּׁס"ד

מְאָמֵר

אָמֹר וְאִמְרַתְּ

בְּלֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּסַעֲדָה רֵאשׁוּנָה דְּבַר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְּנֵי ז"ל בְּלִקְוֹטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב' סִימָן צ"א הַמְדַּבֵּר מְשִׁיחֹת
חֶלְיָן שֶׁל הַצְּדִיקִים, עֵינֵן שָׁם.

פְּתַח וְאָמֵר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל, רַבְּנֵי ז"ל אָמְרֵי (מוֹהֲרָא שׁ ז"ל חֲזֹר בְּקַצּוֹר
עַל נִקְדָּה אַחַת שְׁבַתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל): שִׁיחַתָּן שֶׁל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים,
שֶׁהֵם מְשִׁיחִין וּמְסַפְּרִים שִׁיחַת חֶלְיָן, הִיא יִקְרָה מְאֹד מְאֹד, וּכְמוֹ
שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֲבוּדָה זָרָה יט ע"א): שִׁיחַתָּן שֶׁל תְּלַמִּידֵי
חֲכָמִים צְרִיכִין לְמוֹד, כִּי הַצְּדִיק מְלַבֵּישׁ בְּתוֹךְ שִׁיחַתוֹ אֹרֶךְ הַגְּדוּל
שֶׁל הַתּוֹרָה, בְּלִבּוֹשִׁים שׁוֹנִים זֶה מִזֶּה, וְעַל יְדֵי זֶה מְקַשֵּׁר אֶת
הַהֲמוֹן עַם, וּמַעֲלָה אוֹתָם לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ וְכוּ'; עֵינֵן שָׁם כָּל זֶה
הֵיטֵב בְּדְבָרֵי רַבְּנֵי ז"ל.

וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל, כִּי הִנֵּה הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים הַדְּבָקִים בּוֹ
יִתְבָּרֵךְ בְּדְבָקוֹת אֲמִתִּית, אֵין לָאֵף אֶחָד הַשְּׂגָה בָּהֶם, כִּי מִי יוֹדֵעַ

ומכיר את עצם דבקותם? הרי מחם ומחשבתם קשורה בו יתברך
 ואין זה נראה מבחוץ כלל! ואם היו מגלים להמון עם אפלו
 קצת מעצם השגתם – לא היו מבינים אותם כלל, והיו מתרחקים
 מהם לגמרי, כי היה נעשה אצלם בחינת רבוי אור, המעורר את
 העינים לגמרי, ועל כן הצדיקים משיחים עם ההמון עם שיחת
 חלין וספורים של מה בכך, ובתוך השיחות והספורים הם
 מלבישים השגות אלקות, כי הצדיק מספר להם שיחות שונות,
 ובתוך הדבורים מכניס בהם אהבת התורה ויראת שמים, ומעורר
 אותם אל למוד התורה ואל דבקות התפלה, ואין אף אחד מהם
 שם אל לבו שפונת הצדיק היתה בשביל זה, רק אחר כך כשהולך
 מן הצדיק – נכנסת בו תשוקה עצומה ללמד ולהתפלל, ואינו
 תופס כלל מאפוא הגיעה לו התשוקה והחשק הזה? שהרי שמע
 אצל הצדיק רק שיחות חלין וספורים... אבל אינו מבין שזה היה
 עמק חכמת הצדיק, שהלביש בתוך שיחות חלין השגות
 עליונות, ודיקא על ידי השיחות חלין האלו נתעורר מאד
 לעבודת השם יתברך, ולכן אשרי הזוכה להיות מקרב אל צדיק
 אמתי ולשמע דבורי פיו בכל עת, כי על ידו בודאי יזכה לקבל

התעוררות אמתית אל עבודת השם יתברך, ולהיות דבוק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מוהרא"ש ז"ל את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא כא, א): אומר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. ומדקדק רש"י, מהו כפל הלשון "אמר" "ואמרת"? ויש לומר בזה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל, שמרמזים כאן שני מיני אמירות ודבורים ששומעים מפי הצדיקים שבדור, שהם כמו הכהנים שעוסקים בעבודה. המין האחד - אמירת תורתם בדרך גלויה ומפרשת. המין השני - אמירת שיחת חלין שלהם וספורי מעשיות, כי לא בכל פעם יכולים לגלות התורה בדרך גלוי, כי יהיה בבחינת רבוי אור אצל ההמון עם, ולכן אז צריכה להיות האמירה בדרך שיחות חלין וספורי מעשיות, וזהו כפל הלשון "אמר" "ואמרת", הינו שני מיני אמירות, אמירת תורה באפן גלוי, ואמירת ספורי מעשיות ושיחות חלין, שזהו "להזהיר הגדולים על הקטנים" שמביא רש"י ז"ל, כי בכדי שיכניסו הגדולים את עצם השגתם בתוך הקטנים, מכרחים להלביש עצם השגתם בתוך ספורים ושיחות חלין, והצדיקים צריכים להיות

בְּקִיָּאִים בְּעֵינַיִן זֶה מָאָד, מְתִי לְגִלוֹת תּוֹרָה וּמְתִי לְדַבֵּר שִׁיחוֹת חֲלִיץ, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכּוּ לְקֶשֶׁר כָּל אַנְשֵׁי הָעוֹלָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא יִדְחוּ וִירַחֲקוּ לְאַף בְּרִיָּה שְׁבַע עוֹלָם, בְּבַחֲיַנֵּת לְנַפֵּשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמִּיּוֹ, שְׂאֵפְלוֹ הַהִמּוֹן עִם וְהִרְשָׁעִים, שְׂרַחֲוֻקִים מָאָד מִן הַתּוֹרָה, סוּף כָּל סוּף יִהְיֶה לָהֶם תַּקּוּן וְעֲלִיָּה עַל יְדֵי הַכֹּהֲנִים, שֶׁהֵם הַצְּדִיקִים שְׂבִדוֹר, כִּי הַשִּׁיחוֹת חֲלִיץ וְהַסְּפוּרִים שְׁלָהֶם יַחֲזִירוּ אוֹתָם לְמוֹטֵב, וְהִבִּין. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים אֶל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים, וְלִקְבֹּל מֵהֶם דְּבוּרִים קְדוּשִׁים וְטָהוּרִים, עַדִּי נִזְכֶּה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִהְיוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

בְּקֶר שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת אָמור תשס"ד

מְאָמֵר

הַנְּאִמָּן שֶׁנִּפְּלוּ עָלָיו גְּזֵלָנִים

בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּבִקְרָה, בַּעֲת קִידוּשָׁא רַבָּה, דְּבִר מוֹהֲרָא ש"ס ז"ל דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְּלָאִים מָאָד, בְּסְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל בְּמַעֲשֵׂה מַחְגֵּר, מַעֲשֵׂה ג'.
 וְנִפְּלָאִים מָאָד, בְּסְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל בְּמַעֲשֵׂה מַחְגֵּר, מַעֲשֵׂה ג'.

פתח ואמר מוהרא"ש ז"ל, רבנו ז"ל מספר - כששמעו המשפחה זאת הוטב בעיניהם, ואמרו, למה לנו לתן לו הספקה, טוב שיהיה לו פרנסה, והלוו לו עוד מעות כדי שיוכל לנהג המשא ומתן - כי זוהי שלמות הצדקה והחסד לתן לאדם הלוואת חן, ולהעמיד אותו על רגליו, שיכול להרויח פרנסה בעצמו, וכמבאר היטב בשלחן ערוך (יורה דעה הלכות צדקה סימן רמט סעיף ו'), כי אז אינו מתבייש לקבל, ולבסוף יכול להחזיר כל מה שלוה, כי לפעמים, כשנותנים לאדם נדבה וצדקה, הוא מתבייש מאד ונחלשת דעתו, למה צריך להיות מקבל ולהסתובב על הפתחים? ואף על פי שגם אז מצוה גדולה לתת לו נדבת לב, ולא להחזיר פניו ריקם, אף על פי כן, מצות גמילות חסד והלוואת חן עולה הרבה למעלה מזה, כי אין לו מה להתבייש, שהרי יכניס הכסף בעסקו, ואחר כך ישלם הכל בחזרה בעזרתו יתברך, ולכן הוטב זאת מאד למשפחה של החגר, להלוות לו מעות ולהעמיד אותו על רגליו, וכמו שנותקים באמת אחר כך שנעשה עצמאי לגמרי.

ושכר לו עגלה ונאמן ובעל עגלה ונסע ובא לקרעטשמע (פנדק), ואמר הנאמן שילינו שם, ולא רצה, והפצירו בו והוא עקש

אותם, וְנִסְעוּ מִשָּׁם וַתַּעַו בַּיַּעַר וַנִּפְּלוּ עֲלֵיהֶם גְּזֻלָּנִים - כִּי זֶה כָּלֵל גְּדוֹל בַּעֲבוּדַת ה' וּבְכָל עֲנִינֵי הַחַיִּים, שְׁאִסּוּר לְהִתְעַקֵּשׁ עַל שׁוּם דָּבָר, וְאִם הָאָדָם רוֹאֵה שְׁמִפְצִירִים בּוֹ מֵאֵד עַל אֵיזָה דְּבַר-רְשׁוּת, כְּגוֹן שְׁאוּמְרִים לֹא לְלוֹן בְּאֵיזָה מְקוֹם וְלֹא לְנִסְעַ הֶלְאָה, אֵין לְהִתְעַקֵּשׁ דּוֹקָא וְלַעֲבֹר עַל רְצוֹנָם, כִּי מִן הַסֵּתָם זֶה מִן הַשְּׂמִים, וַתִּצָּא מִזֶּה רַק טוֹבָה, מֵה שְׁאֵין כֵּן, כְּשֶׁאָדָם מִתְעַקֵּשׁ וְרוֹצֵה דּוֹקָא לַעֲשׂוֹת כְּרְצוֹנוֹ, אַחַר כֵּךְ בָּא לִיְדֵי כְּמָה מִיְנֵי רַעוּת, רַחֲמָנָא לִיִּצְלָן, וְזוֹ הִיְתָה דְרָכּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל אִף פַּעַם לֹא לְהִתְעַקֵּשׁ עַל שׁוּם דָּבָר, כִּי עַל יְדֵי שְׁאָדָם מְבַטֵּל אֶת דַּעְתּוֹ מִפְּנֵי אַחֲרִים, בְּזֶה הוּא מוֹסֵר אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מוֹלִיכּוֹ בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת לְאֱמֶתָהּ, וּמְצַלִּיחַ תָּמִיד בְּכָל עֲנִינָיו.

וְאוֹתָן הַגְּזֻלָּנִים נַעֲשׂוּ עַל יְדֵי שְׁהִיָּה פַּעַם אַחַת רַעֲב, וּבָא אֶחָד לַעִיר וְהַכְרִיז, מִי רוֹצֵה מְזוֹנּוֹת יְבוֹא אֵלָיו, וְנִתְקַבְּצוּ אֵלָיו כְּמָה אֲנָשִׁים, וְהוּא עָשָׂה בְּעֶרְמָה, וּמִי שְׁהִיָּה מִבֵּין בּוֹ שְׁאֵין בּוֹ צִרְף אֵלָיו דָּחָה אוֹתוֹ, וְלֹאֶחָד הָיָה אוֹמֵר, אַתָּה תּוֹכֵל לְהִיּוֹת בַּעַל מְלָאכָה, וְלִזְה אָמַר, אַתָּה תּוֹכֵל לְהִיּוֹת בְּרִיחִים, וּבָרַר רַק כְּמָה אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְהִלְךְ עִמָּהֶם לַיַּעַר - כִּי זֶה עֲצָם עֶרְמוּמִיּוֹת הַמְּנַהֲיָגִים וְהַמוֹשְׁלִים שֶׁל שְׁקָר, שְׁאֵין כּוֹנְנָתָם אֶלָּא לְטוֹבַת עַצְמָם

- לְהַרְוִיחַ כֶּסֶף וּלְקַבֵּל כְּבוֹד, וְלֹא אֲכַפֵּת לָהֶם מְטוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם כָּלָל, וְלִכְן הֵם מְסַתְּפָלִים הֵיטֵב מִי יָכוֹל לַעְזֹר לָהֶם לָבוֹא לְמִבְקָשָׁם, וְאוֹתָם הֵם מְקַרְכִּים, וְהֶאֱחָרִים הֵם מְרַחֲקִים לְגַמְרִי, כִּי כִּאֵן הָיָה רָעֵב, שֶׁהוּא עֲנִין שֶׁל פְּקוּחַ נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, כִּי אִם אֵין לְאָדָם מֵה לֶאֱכֹל - זֶהוּ הַצַּעַר וְהִיסוּרִין הַכִּי גְדוֹלִים, וְהֶאֱיֵשׁ הַזֶּה הַכְּרִיז שְׁמִי שְׂרוּצָה מְזוֹנוֹת יָבוֹא אֵלָיו, הָרִי שֶׁהָיָה צָרִיךְ לַעְזֹר לְכֻלָּם, אֲבָל כְּשֶׁהֵבִין שְׂאִין בּוֹ צָרָךְ - דַּחָה אוֹתוֹ וְאָמַר לוֹ שִׁילָךְ לַעֲבוֹד וְכוּ', אֵיזוֹ טַפְשׁוֹת הִיא זֹ! הָרִי אִם הָיָה לִי אֵיפּוֹא לַעֲבוֹד וְלִהְרוֹיחַ כֶּסֶף לֹא הִיִּיתִי בָּא אֵלֶיךָ... אֲבָל זֶהוּ עֵצֶם גְּאוֹתָם שֶׁל מְנַהֲיֵי שֶׁקֶר שֶׁלֹא אֲכַפֵּת לָהֶם מְאֻחָרִים כָּלָל, וְרוֹצִים רַק טוֹבַת עֵצָמָם, וּמִי שְׂאִין בּוֹ צָרָךְ - מְרַחֲקִים אוֹתוֹ לְגַמְרִי.

וְאָמַר לָהֶם שִׁיְהִיו נַעֲשִׂים גְּזֻלָּנִים, בְּאֲשֶׁר שֶׁמְכָאן הוֹלְכִים הַדְּרָכִים לְלִיפְסִיק לְבְרַעֲסָלָא וְלִשְׂאָר מְקוֹמוֹת, וְנוֹסְעִים בְּכָאן סוֹחָרִים, וְנִגְזָל אוֹתָם וְנִקְבָּץ מְעוֹת, וְנִפְלוּ עֲלֵיהֶם (הֵינּוּ אֵלוֹ הַגְּזֻלָּנִים הַנִּלְנָפוּ עַל הַבֶּן הַנִּלְ שֶׁלֹא הָיָה יָכוֹל לִילָךְ וְעַל הָאֲנָשִׁים שֶׁלוֹ דִּהֵינוּ הַנְּאָמֵן וְהַבְּעַל עֲגָלָה) - כִּי זֶהוּ תִכְן כּוֹנֵת הַמְנַהֲיֵגִים שֶׁל שֶׁקֶר - לְהִיּוֹת גְּזֻלָּנִים, וּלְבַקֵּשׁ אַחֲרֵים שִׁיעֲזָרוּ לָהֶם בְּגֻזֵל שֶׁלָּהֶם, וּבְנֵי אָדָם אֵינָם תּוֹפְסִים כּוֹנֵתָם, וּלְבִסּוֹף נִשְׂאָרִים בְּלֹא כְלוּם, וְכִמוֹ שֶׁנִּמְצָא הַרְבֵּה סְפוּרִים

בְּעוֹלָם, שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים מְקַרְבִּים אֶל מְנַהֲיָגִים שֶׁל שֶׁקֶר, וְנִתְּנוּ
 אֲלֵיהֶם כָּל כֶּסֶפֶם וְיָגִיעַת כֶּפֶס בְּתַמִּימוֹת גְּדוּלָּה, וְלִבְסוּף אָבְדוּ
 הַכֹּל וְנִעְשׂוּ עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים, וְכִבֵּר לֹא הִסְתַּכְּלוּ עֲלֵיהֶם הַמְּנַהֲיָגִים
 כָּלֵל, וְלָכֵן אָסוּר לְאָדָם לְהִטְעוֹת אֶת עַצְמוֹ, וְאִם הוּא מְקַרֵּב אֶל
 אִיזָה מְנַהֲיָג, הָעֵקֶר לְבָדֵק הֵיטֵב מֵה נִשְׁאָר לוֹ בְּיָדוֹ מִכָּל
 הַתְּקַרְבוֹתוֹ, אִם הוּא מִתְּחִיל לְלַמֵּד וּלְהִתְפַּלֵּל עַל יְדֵי הַמְּנַהֲיָג
 הַזֶּה, אוֹ אוֹלֵי כָּל הַתְּקַרְבוֹתוֹ רַק דְּמִיּוֹן בְּעֶלְמָא, כִּי כִּשְׂאָדָם מְקַרֵּב
 אֶל צְדִיק אֲמֵתִי, מִיָּד יוֹכֵל לְהִבְחִין שֶׁיֵּשׁ בְּיָדוֹ הַמּוֹן נִקְדוֹת טוֹבוֹת
 שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְּלָה, וְשֶׁהָרוּיַח עַל יְדֵי הַצְדִּיק וְהַמְּנַהֲיָג הַזֶּה הִרְבֵּה
 טוֹב אֲמֵתִי וְנִצְחִי.

וְהַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ יִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים אֶל צְדִיקִים אֲמֵתִים כְּאֵלוֹ,
 וְנִזְכֶּה לְקַבֵּל מֵהֶם עֲצוֹת טוֹבוֹת וְנִפְלְאוֹת אֵיךְ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם
 יִתְּבַרֵךְ, עַדִּי נִזְכֶּה לְהִיּוֹת קְשׁוּרִים וְדְבוּקִים בּוֹ יִתְּבַרֵךְ בְּאַמֶּת
 וּבְתַמִּים כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית שַׁבַּת פְּרֻשֶׁת אֱמוּנָה תַשׁס"ד

מְאָמֵר

וּלְאַחֲוֹתָו הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו

בְּסֵעֵדָה שְׁלִישִׁית, סְעֵדַת רְעוּא דְרַעוּיָן, דְּבַר מוֹהֲרָא ש"ז לְדְבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב' סִימָן פ"ב הַמְדַבֵּר מֵעֲנִיָן שֶׁל כְּסָדֵר וְשֶׁלֹא כְּסָדֵר, עֵינֵי שָׁם.

פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא ש"ז ל', רַבְנּוּ ז"ל אָמַר (מוֹהֲרָא ש"ז ל' חֲזֹר בְּקִצּוֹר עַל תְּמִצִּית דְּבָרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּתוֹרָה זו): יֵשׁ עֲנִיָן שֶׁל כְּסָדֵר וְשֶׁל לֹא כְּסָדֵר, בְּחִינַת אָדָם וְחַוָּה וְכו', וְזֶה שְׁאֲנֹנוּ רוֹאִים שֶׁלְפַעְמַיִם הוֹלֵךְ לְאָדָם שֶׁלֹא כְּסָדֵר, זֶה מִחֲמַת שְׂיֵשׁ לוֹ גְדֻלוֹת, וְחֶלֶק אֶת הַמְלָכוֹת לְעֲצָמוֹ, וְאוֹמֵר "אֲנִי אֶמְלֹךְ", אֲבָל כְּשֵׁי שֶׁלֹא לוֹ עֲנִיָה שֶׁהוּא חֲכָמָה אֱמִתִּית, בְּחִינַת כ"ח מ"ה, אֲזִי הוֹלֵךְ לוֹ כְּסָדֵר וְכו'; עֵינֵי שָׁם כָּל זֶה בְּדְבָרֵי רַבְנּוּ ז"ל.

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא ש"ז ל', כִּי הֵנָּה עֲנִיָן שֶׁל "כְּסָדֵר" הוּא עֲנִיָן שֶׁל הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹתוֹ יְתִבְרָךְ מִכָּל פְּרֻטֵי הַבְּרִיאָה, כִּי כֵךְ הִיְתָה תְּכֵלֶת כּוֹנֵן הַבְּרִיאָה, שְׁנִזְכָּה לְמִצָּא אוֹתוֹ יְתִבְרָךְ בְּכָל פְּרֻט וּפְרֻט שֶׁל

הַבְּרִיאָה, וּמִכָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ - נִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְזֶה נִקְרָא "כְּסֹדֵר", כִּי כִּף הִיָּה סֹדֵר הַבְּרִיאָה, אֲבָל מִחֲמַת שְׂמֻצָּד גְּשָׁמִיּוֹת הַבְּרִיאָה בּוֹדָאֵי עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּלִבּוֹלִים וְצָרוֹת שׁוֹנוֹת, וְנִרְאִים כְּאִלוּ הֵם "שְׁלֵא כְּסֹדֵר", אֲבָל בְּאִמַּת הַתְּכָלִית הִיא לְמִצָּא אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ גַּם בָּהֶם, וְעַל יְדֵי זֶה חוֹזְרִים וּמְקַשְּׂרִים הַ"שְׁלֵא כְּסֹדֵר" אֶל הַ"כְּסֹדֵר", שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַתְּכָלִית, שֶׁזֶהוּ עֲנִין אָדָם וְחוּהָ, אָדָם הוּא בְּחִינַת "כְּסֹדֵר", כִּי עֵקֶר תְּכָלִית בְּרִיאָתוֹ הִיָּתְהָה רַק לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָאָה שֶׁ"לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבִדּוֹ", וּמִכֶּרַח לְהִיּוֹת לוֹ עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ, הִיָּנוּ שֶׁהִצַּד כְּנִגְדּוֹ יַעֲזֹר לוֹ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִכְּנֵן בְּרָא לְחוּהָ, שֶׁעַל יְדֵי שֶׁהִיא בְּחִינַת כְּנִגְדּוֹ וְ"שְׁלֵא כְּסֹדֵר", עַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה נַעֲשִׂית לוֹ עֶזֶר לְהִתְדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאִמַּת, וְאִזּוֹ מִתְקַשְּׂרִים אָדָם וְחוּהָ בְּשָׁלוֹם כְּרֵאוּי, וְהַ"שְׁלֵא כְּסֹדֵר" גַּם כֵּן מִתְהַפֵּךְ לְ"כְּסֹדֵר", וְדִיקָא זֹהִי הַתְּכָלִית, כִּי אֵין אָדָם בְּעוֹלָם שִׁיְהִיָּה נָקִי מִיְסוּרִין וּמִחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וּמִבְּלִבּוֹלִים, וְעֵקֶר מַעֲלַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא לְהַחֲזִיק מִעֲמֵד בְּכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, הִיָּנוּ לְמִצָּא אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ גַּם בְּתוֹךְ הַ"שְׁלֵא כְּסֹדֵר", וְתַכְּף וּמִיד שֶׁהוּא מוֹצֵא שָׁם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, הֲרִי נִתְהַפֵּךְ כָּל הָעֲנִיָּן לְ"כְּסֹדֵר", כִּי

הָרִי רֹאֵה אִיךָ שְׁכַוְנָתוֹ יִתְבָּרַךְ הֵיטָה רַק לְקָרֵב אוֹתוֹ אֶל עֲבוּדָתוֹ, נִמְצָא, שְׁדִיקָא זֶה הֵיטָה הַ"כְּסֵדֵר" הָאֲמִתִּי, וְלִכֵּן אֵל יַחֲשֹׁב אָדָם שֶׁהַצְּדִיקִים הִגִּיעוּ אֶל מְדַרְגָּתָם עַל יְדֵי שִׁישְׁבוּ בְּשִׁקְט וּבְשִׁלוֹה, וְלֹא עָבְרוּ עֲלֵיהֶם צְרוּת וְיִסּוּרִין, אֲדַרְבָּה! עַל הַצְּדִיקִים וְאֲנָשִׁים כְּשֵׁרִים עָבְרוּ יוֹתֵר מֵעַל כָּלָם, רַק עֵקֶר הַמַּעֲלָה שְׁלָהֶם הָיָה, שֶׁהִחֲזִיקוּ מֵעֵמֶד בְּכָל מָה שֶׁעָבַר עֲלֵיהֶם, וּבְרַחוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ מִתּוֹךְ כָּל הַצְּרוּת וְהִיִּסּוּרִין שְׁלָהֶם, וַיִּדְעוּ הַיֵּטֵב שֶׁיֵּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גְנוּזָה שָׁם, וְעַל יְדֵי שֶׁהִחֲזִיקוּ מֵעֵמֶד בְּכָל מָה שֶׁעָבַר עֲלֵיהֶם, עַל יְדֵי זֶה זָכוּ לְהִגִּיעַ אֶל מָה שֶׁהִגִּיעוּ, אֲשֶׁרֵי לָהֶם.

וְזֶה מָה שֶׁאָמַר רַבְּנּוּ ז"ל כָּאן, שֶׁעֵקֶר הַ"שְּׁלֵא כְּסֵדֵר" הוּא רַק מַחֲמַת גְּדֻלוֹת, שֶׁחֹלֵק אֶת הַמַּלְכוּת לְעֲצָמוֹ, וְאוֹמֵר: 'אֲנִי אֶמְלֹךְ', הֵינּוּ מַחֲמַת שֵׁישׁ לְאָדָם יִשׁוּת וְגִאוּת, וְרוּצָה לְהִיּוֹת מְצִיאוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְהִבִּין כָּל הַנַּעֲשֵׂה בְּעוֹלָם עִם הַחֲכָמָה וְהַשְּׁכָל שֶׁלוֹ, מַחֲמַת זֶה בְּוֹדָאֵי הוֹלֵךְ לוֹ "שְׁלֵא כְּסֵדֵר" וּכְנֻגַד רְצוֹנוֹ, וְחֲזִיו נַעֲשִׂים מְרוּרִים מְאֹד, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין בְּשׁוּם פָּנִים וְאֶפֶן דְּרָכֵי הַנְּהַגוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעֵקֶר תַּכְלִית הַיְדִיעָה הוּא "אֲשֶׁר לֹא נִדְע", הֵינּוּ שֶׁנִּדְע שְׁאִין אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים כְּלוּם. וְכִמוֹ שֶׁשָּׁמְעוּ פַּעַם מִרַבְּנּוּ ז"ל שֶׁנִּשְׁבַּע בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ שְׁאִינוּ

יודע כלום, וכן פעם שמעו שרפנו ז"ל בוכה מאד, ואומר: "איך זוכים להיות יהודי"? ותמה מוהרנ"ת ז"ל, הרי רפנו ז"ל גלה מקדם השגות נוראות ונפלאות מאד, ואיך אמר שאינו יודע כלום? וגם בכה "איך זוכים להיות יהודי"? אבל רפנו ז"ל הסביר לו, הרי מקדם לא ידעתי שיש השגות וענינים כאלו, ואם כן, בודאי יש עוד השגות ועוד ענינים שעדין לא זכיתי לדעת ולהשיג, נמצא שאיני יודע כלום, והבן.

וכל זה הוא עקר התכלית, שכל מה שאדם עולה בעליה יותר גדולה - יבין שעדין לא השיג כלום, לא כמו אלישע בן אבויה הנקרא 'אחר', שעלה לרקיע, ודיקא אז קצץ בנטיעות וכפר בעקר, רחמנא ליצילן (וכמובא בתורה זו של רפנו ז"ל). כי ההתקרבות שלו לא היתה עם בטול פראוי, ומרבוי האור נעשה עור לגמרי, וכמו המסתכל בפני השמש שמזיק לעיניו, בבחינת (בראשית כז, א): ותכהיף עיניו מראת, רק עקר ההתקרבות צריך להיות עם בטול גמור, לדעת שפכל שעולה ועולה יותר ויותר - אף על פי כן עדין אינו יודע כלום, שזו היתה מדרגת רבי עקיבא, שגם כן עלה לרקיע, והוא נכנס בשלום ויצא בשלום, כי היו לו את הבקיות והחכמה הזאת, לדעת שאינו יודע כלום, וכשיש

לְאָדָם חֲכָמָה זֹאת, לְהַכִּיר שָׂאִין לוֹ כָּלוּם בְּלַעְדּוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂזֵהוּ עֵקֶר הַחֲכָמָה, שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת כ"ח מ"ה, מ"ה כַּחֲנוּ? ! מ"ה גְּבוּרָתָנוּ? ! שָׂאִין לָנוּ שׁוּם כַּח וּגְבוּרָה בְּלַעְדּוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלָל, אִז הוֹלֵךְ לְאָדָם הַכֹּל כְּסֻדֵּר, כִּי יֵשׁ לוֹ יְרָאָה שְׁלֵמָה מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲיַנֵּת (תְּהִלִּים צו, ט): חֲיִילוֹ מִפְּנֵיו כָּל הָאָרֶץ, רָאשֵׁי תִבּוֹת חֲכָמָה, וְיוֹדֵעַ אֲשֶׁר בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֵט שְׁעוֹבֵר עָלָיו, גְּנוּזָה בּוֹ יָד ה', וְאִז הוֹלֵךְ לוֹ הַכֹּל כְּסֻדֵּר, כִּי כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו הוּא בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ הַפְּרֻטִי פְרֻטִית שְׂזֵהוּ ה"סֻדֵּר" הַכִּי גְדוֹל.

וְזֵהוּ נִכְנָס "בְּשָׁלוֹם" וְיִצָּא "בְּשָׁלוֹם", בְּחִינַת זַכָּאָה מֵאֵן דְּעִיִּיל וְנִפְיָק (זֵהר וַיִּקְהַל רִיג ע"ב), אֲשֶׁרֵי מִי שִׂיּוּדֵעַ אֵיךְ לַעֲלוֹת אֶל הַשְּׁגוֹת אֱלֹקוֹת, וְאֵיךְ לִצְאָת, הֵינּוּ אֵיךְ לְמִצָּא אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשַׁעֲהַ שֶׁהַכֹּל הוֹלֵךְ לוֹ כְּסֻדֵּר, וְאֵיךְ לְמִצָּא אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ גַּם בְּשַׁעֲהַ שְׁעוֹבָרִים עָלָיו צְרוֹת וְיִסּוּרִין, רַחֲמָנָא לִיְצַלְן, וְאֶפְלוּ כִּשֶׁהוּא מִכָּרַח לְהִיּוֹת עָסוּק בְּעֶסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה - לֹא יִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ אַף רָגַע, וְזֵהוּ עֲנִיֵּן הַנִּכְנָס וְהַיּוֹצֵא "בְּשָׁלוֹם", כִּי מִחֲמַת שֵׁישׁ לוֹ עֲנָה וְשִׁפְלוֹת אֲמִתִּית, הוּא בְּשָׁלוֹם עִם כָּל הַבְּרִיּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה מִחֲזִיק מִעֲמֵד, לֹא כֵּן מִי שֵׁישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת, וְחוֹלֵק אֶת הַמְּלָכוֹת

לְעַצְמוֹ וְאוֹמֵר "אֲנִי אֶמְלוֹךְ", הֲרִי אֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לִהְיוֹת "בְּשָׁלוֹם" עִם כָּל־ם, וְזֶהוּ עֵקֶר מַפְלֵתוֹ.

וְזֶה הִיָּה פָּגַם תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁלֹּא קִבְּלוּ לַמּוֹד זֶה כְּרֵאוֹי, וְלֹא נִהְגּוּ כְבוֹד זֶה בְּזֵה, וְלָכֵן מֵתוּ כָּל־ם בֵּין פֶּסַח לְעֶצְרַת (יְכָמוֹת סב ע"ב), כִּי יָמֵי הָעֶמֶר הֵם יָמֵי מְדוּת וְצַמְצוּמִים, לְמַצָּא אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל פֶּרֶט וּפְרָט, חֶסֶד שְׂבַח־סֵד, גְּבוּרָה שְׂבַח־סֵד וְכוּ' וְכוּ', וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי שֵׁישׁ לְאָדָם מֵדַת הַצַּמְצוּם, וְיוֹדֵעַ אֲשֶׁר בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נִקְדָּה אַחֲרַת אֲשֶׁר אֵין בְּחִבְרוֹ, וְלָכֵן אָנִי מְכַבֵּד אוֹתוֹ מִחֲמַת נִקְדָּתוֹ הַמְּיַחֲדֵת, וְזֶהוּ עֵקֶר הָעֲנָוָה וְהַשְׁפָּלוּת, אֲבָל כְּשֶׁמַּחֲלֵק הַמַּלְכוּת לְעַצְמוֹ, וְאוֹמֵר: "אֲנִי אֶמְלוֹךְ", שָׂרַק הַנִּקְדָּה שְׁלֵי חֲשׂוּבָה - זֶהוּ עֵקֶר מַפְלֵתוֹ! וְאִז הוֹלֵךְ לוֹ הַכֹּל "שֶׁלֹּא כְּסֻדָּר", נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר הָעֲבוּדָה הוּא לְזָכוֹת אֶל חֲכָמָה אֲמִתִּית, וְלִדְעַת מ"ה כַּחַי וּמ"ה גְּבוּרָתִי, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הָעֲנָוָה וְהַשְׁפָּלוּת, וְאִז יֵלֵךְ לוֹ הַכֹּל "כְּסֻדָּר וְיִמְצָא אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וְיִחְיֶה חַיִּים טוֹבִים וְנִצְחִיִּים בְּזֵה וּבְכָא לְנִצַּח, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ.

וְקָשֶׁר מוֹהֲרָא ש"ז לְ אֶת הָעֲנִיָּן הַנ"ל אֶל פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקָשֶׁר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב בְּתַחֲלַת הַפְּרָשָׁה (וַיִּקְרָא כֹא, ב):

ולאחותו הבתולה הקרוכה אליו אשר לא היתה לאיש - לה
 יטמא. ויש לומר שמרמז בפסוק זה גלוי הנ"ל של רבנו ז"ל
 בענין השגת החכמה דקדושה, שהרי החכמה דקדושה מכנה
 בשם "אחותו", וכמו שכתוב (משלי ז, ד): "אמר לחכמה - אחתי
 את", והנה הכהן שעוסק בעבודה הוא בחינת הצדיק שעולה
 להשגות עליונות, ורוצה להתדבק בו יתברך באמת, ולכן עליתו
 צריך להיות בבחינת "כסדר" ו"שלא כסדר" הנ"ל, הינו בבחינת
 זכאה מאן דעייל ונפק, שיהיה נכנס בשלום ויצא בשלום, ומצא
 אלקותו יתברך בתוך כל פרט ופרט, ואף פעם לא יחשב שכבר
 השיג הכל, רק יחזיק עצמו בענוה ושפלות, וכאלו הוא טמא
 לגמרי ועדין לא זכה לכנס בשערי הקדושה כלל, וזהו "ולאחותו
 הבתולה אשר לא היתה לאיש", שהיא השגת החכמה דקדושה,
 בבחינת "אמר לחכמה - אחתי את" הנ"ל, "לה יטמא", הינו
 שיהיה אצלו בחינת טמא ומרחק, שעדין לא השיג כלום, כי זהו
 עקר השגת החכמה - לדעת שאינו יודע כלום, ועל ידי זה יזכה
 לכנס פנימה אל תוך המשכן והמקדש ולעשות העבודה, ולא
 תזיק לו התקרבותו כלל, רק יהיה בבחינת עיל ונפיק, שיהיה
 נכנס בשלום ויצא בשלום, ויפעל כל מה שצריך לפעל.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים אֶל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּם
שֶׁמְכַנִּיסִים בְּנוֹ הַשָּׁגוֹת אֵלּוּ בְשִׁלְמוֹת, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת דְּבָקִים בּוֹ
יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

נָתַן לְקַבֵּל אֶת הַגְּלוּיּוֹן מְדִי שָׁבוּעַ בְּאַמְצָעוֹת הַדּוּא"ל -

breslovinternational@gmail.com